

ODENSE POLITIORKESTER

1927 - 1997

STIFTELSE OG VIRKE

Indholdsfortegnelse

Forord	
Dirigenter	5
Instrumenter	7
Aktiviteter	8
Julekoncerten	8
Langesø	15
Stockholm	17
Oslo Politiorkester	20
Sønderjylland	22
Koncerter og marchture iøvrigt	24
Cabaret og forårskoncert	25
OPO i 1948	26
1950'erne og 1960'erne	26
Danske Politiorkestres Sammenslutning	29
Socialt samvær	30
Hjemmeværnet	31
Efterskrift	32
OPO's tamburkorps	33
Tattoo	34
Sammenslutningen af Danske Politiorkestre	35
Assistancer	35
Tæt på kongehus og rødjakker	35
Trommerne	36
Instruktion	36
Tambur	37

Forord

Engang imellem oplever vi noget, som fuldstændig forandrer vor tilværelse - ofte en tilsyneladende ligegyldig hændelse, men et eller andet sker, og man giver sig i kast med noget helt nyt. Man møder f.eks. en kollega, der siger: »Kunne du ikke tænke dig at være med i vort politiorkester - Jo, men - og han fortsætter »Hvis du har lyst og vilje, så finder vi et instrument, og så er det bare om at hænge i«. Det hele ender med, at man søger optagelse og »tilværelsen« er herefter musik ihvertfald mandag aften, men også mange andre dage, og det er slet ikke så ringe endda.

Det kan lyde simpelt og tilfældigt, men forudsætningen, nemlig eksistensen af Odense Politiorkester, er bestemt ikke nogen tilfældighed. Der ligger et kæmpe forarbejde fra orkestrets stiftere og dets medlemmer gennem snart 70 år. De har bragt orkestret frem til det stade, hvor vel kun få amatørorkestre befinder sig.

Tænk på orkestrets julekoncerter, der hvert år i december måned fylder Odense Koncerthus til bristepunktet. Disse koncerter er bygget op lidt efter lidt og har i dag en publikumsinteresse, som få amatørorkestre oplever. Odense Politiorkesters julekoncerter er blevet en Odense-begivenhed, hvortil publikum gerne står i kø en lørdag morgen fra kl. 0500 for at sikre sig en billet.

70 år er mange år for et orkester - mange ting har ændret sig - men orkestrets formål er stadig det samme nemlig: »Gennem musicering at bidrage til at fremme tillid og forståelse mellem borgere og politi«.

Målet er nået, og det skal fastholdes.

En varm tak til Aksel Jørgensen.

Aksel har med sit sædvanlige glimt i øjet beskrevet OPO's stiftelse og virke, og han har indsamlet et stort materiale. Det er et imponerende arbejde, som jeg er sikker på, at orkestrets medlemmer og andre vil få stor glæde af.

Også en tak til Arne Helmer Andersen for at en beskrivelse af tambourkopset også kom med.

Viggo Stengel
formand

Odense Politiorkester

Stiftelse og virke

Ved Aksel Jørgensen

Ved en generalforsamling i Odense Politiorkester for nogle år siden blev jeg opfordret til at skrive en beretning om orkesterets stiftelse og aktiviteter gennem de første leveår, idet der ikke foreligger ret meget derom, da orkesterets protokoller fra de første år er bortkommet.

Jeg skal derfor i det følgende forsøge at give en beskrivelse af orkesterets spæde start og især tiden fra 1940 og fremefter. Jeg støtter min beretning dels på egen hukommelse, og dels på samtaler med både tidligere og nuværende medlemmer af orkesteret, som kan huske tilbage til den tid. Navnlig har Axel Egon Hansen været mig til stor hjælp, ligesom Jens Helbak og Irvan Panduro også har ydet mig særdeles stor støtte.

Endvidere har et studium af fotoalbums og scrapbøger rusket op i hukommelsen og givet mig mulighed for at lave beretningen.

Først må jeg vel fortælle lidt om mig selv og min baggrund for at lave en sådan beretning:

Jeg er født den 12. december 1913 i Skovby ved Bogense og arbejdede nogle år ved landbrug og gartneri. Jeg blev ansat i rigspolitiet den 22. juli 1940 og stationeret i København med tjenestested ved Station 4 Under Elmene på Amager, og derefter var jeg ved den beredne afdeling i to år. Den 20. januar 1944 blev jeg efter ansøgning forflyttet til Odense. Her var jeg så beskæftiget, til jeg den 1. april 1957 efter ansøgning blev forflyttet til Dalum Politistation. Den 1. september 1964 blev jeg så ansat som stationsleder ved Bogense Politistation, hvor jeg så virkede, indtil jeg den 1. april 1979 blev pensioneret.

Den 1. januar 1946 startede jeg som medlem af Odense Politiorkester. Årsagen dertil var den, at

jeg en gang i efteråret 1945 kom til at tale med politibetjent Aage Burkal, der spillede 1. kornet i orkesteret, og vor samtale kom ind på musik. Jeg fortalte ham, at jeg en gang i min meget grønne ungdom havde fået lidt undervisning i det ædle violinspil, hvorved jeg havde erhvervet mig så meget nodekendskab, at jeg som voksen spillede til folkedans i et par år. Endvidere havde jeg under aftjening af min værnepligt som trainkonstabel ved 3. Artilleriafdeling i Århus blæst på signalhorn, idet jeg efter en aflagt prøve blev udtaget til reservetrompeter, hvorved jeg så havde erhvervet mig lidt blæseteknik. På denne baggrund mente Burkal, at jeg måtte være særdeles velegnet til at blive medlem af Odense Politiorkester. Det blev jeg så, og jeg fik udleveret en trompet. Den var forsynet med ventiler. Sådan nogle tingester havde et signalhorn ikke. Jeg gik så i gang med at finde ud af, hvordan disse ventiler virkede.

Jeg må her indskyde den bemærkning, at jeg på det tidspunkt boede i en meget lille lejlighed i Bartholinsvænget i Bolbro. Der var fire lejligheder i huset. Husets ejer boede i stueetagen, og lige over ham boede jeg så med min hustru og vor treårige datter. Det var ikke noget ideelt sted som øvelokale, men jeg forsøgte at tage det størst mulige hensyn til husets øvrige beboere. Efter ca. et års forløb solgte ejeren huset og flyttede. Da den nye politigård blev bygget i 1953 kunne jeg så øve mig på skydebanen uden at genere nogen.

I orkesteret spillede jeg den første tid 2. trompet. Senere rykkede jeg op til 1. trompet, og da pladsen som 1. kornettist noget senere blev ledig, blev jeg opfordret til at rykke op på denne plads, hvilket jeg så indvilligede i. Da jeg flyttede til

Bogense, blev det noget vanskeligere for mig at bestride pladsen som 1. kornettist, og jeg gik så over til althorn. Det var ikke noget, jeg var særlig begejstret for, så i begyndelsen af halvfjerdserne købte jeg et waldhorn, og et sådant instrument kæmper jeg stadig med.

Nu må jeg nok hellere vende tilbage til det egentlige emne: Odense Politiorkesters stiftelse og virke, især i årene 1940 og videre frem.

Det ligger i sagens natur, at jeg ikke har noget direkte personligt kendskab til orkesterets stiftelse den 6. august 1927. Det var det år, jeg blev konfirmeret, og 19 år før jeg blev medlem af orkesteret. Jeg har dog kendt de fleste af de mænd, der stiftede orkesteret, og jeg har spillet sammen med en del af dem. I hvert fald har jeg spillet sammen med Thorvald Jespersen, Christian Godske og Niels Christian Frederiksen. Sidstnævnte, der var udnævnt til æresmedlem, var aktivt medlem af orkesteret til 60-års jubilæet i 1987, og til et i den anledning udfærdiget jubilæumsskrift har han fortalt om orkesterets stiftelse og aktiviteter i årene derefter. Jeg finder, at dette jubilæumsskrift må være en værdig indledning til min beretning:

»Odense Politiorkesters start den 6. august 1927 fortalt af pensioneret politiassistent Niels Chr. Frederiksen, 84 år.

Den 6. august 1927 afholdt Odense Politiforening 25 års jubilæumsfest på Industripalæet i Odense. Tilstede var bl.a. fortælleren, Niels Chr. Frederiksen, der på det tidspunkt var med i Odense Politis Sangkor. Sangkoret var en dobbelt kvartet.

I forbindelse med festen underholdt sangkoret. Under festlighederne kom Niels Chr. Frederiksen og politiassistent Thorvald Jespersen til at sidde sammen med daværende politimester Harald Martin Valdemar Seldorf.

Under deres samtale gav politimesteren udtryk for, at korsang var meget godt, men hornmusik havde været bedre.

Samtalen sluttede med, at politimesteren gav »ordre« til, at samtalepartnerne kunne få en måned til at starte et hornorkester.

Man gik herefter i gang med at finde musikere, og ved den spæde start bestod orkesteret af Magnus Nielsen (1. kornet) - Viggo Andersen (kornet) - Frederiksen (tenorbasun) - Godske (2. kornet) og Thorvald Jespersen på tuba. Omh. Thorvald Jespersen havde tidl. været professionel musiker på atlanterhavsdamper.

Instrumenterne blev købt brugte, for egne midler. Magnus Nielsen (1. kornet) virkede som dirigent. Første gang orkesteret spillede offentligt var i december 1927, da man spillede morgenserenade for landpolitiassistent Chr. Nielsen, Sct. Hans Landsogn. Denne boede i Ryttergade og havde 25 års jubilæum.

Orkesteret havde ingen egentlig bestyrelse i den første tid. Alle var med til at bestemme og udgifterne blev delt ligeligt mellem medlemmerne. Orkesteret havde ingen indtægter, idet man kun spillede til arrangementer af velgørende karakter.

I 1931 øgedes orkesterets medlemstal til 15, hvorfor det var nødvendigt at vælge en egentlig bestyrelse. Den første formand var Magnus Nielsen, der senere blev afløst af politiassistent Aksel Jørgensen.

Det var også nødvendigt med professionel dirigent, hvorfor man antog en musiker ved navn Haahr. Han måtte dog senere udtræde, idet de professionelle orkesterforening truede ham med eksklusion.

Orkesteret fik stillet kælderlokale til rådighed i KFUM bygningen, der lå i nærheden af politigården (Odense Rådhus).

Politimester Seldorf og frue var meget interesserede i orkesteret, hvorfor der var megen goodwill at hente her. Her tænkes på frihed til arrangementer og prøver m.v.«

Man må dog nok erkende, at der er lidt erindringsforskydning i denne beretning, men det

må være undskyldeligt efter så mange års forløb. Frederiksen nævner således, at orkesteret allerede i 1931 var kommet op på 15 mand, men det kan ikke være tilfældet. Årstallet skal nok være 1941, da politistyrken på det tidspunkt var blevet væsentligt forøget på grund af Danmarks besættelse. Det fremgår i øvrigt også af et bogværk, »Dansk Politistat«, der udkom i 1933, og som viste foto og data for samtlige ansatte indenfor politietaten, og der var endog noteret, om pågældende var medlem af Odense Politiorkester. Ved gennemgang af dette værk kan jeg se, at ni mand på det tidspunkt var medlem af orkesteret.

De pågældende vises nedenfor.

OPO 1928

Bageste række: Jørgen Nymand, Chr. Frederiksen, Viggo Andersen, Chr. Godske, ?.

Siddende: Th. Jespersen og Magnus Nielsen.

Politimester Seldorf

Der medtages et foto af Politimester Seldorf, da han vel næsten må betragtes som den egentlige initiativtager, idet det jo var ham, der opfordrede til orkesterets oprettelse.

Selv om jeg altid har hørt, at orkesteret startede med seks mand, har Frederiksen i sin beretning til 60-års jubilæet kun nævnt

navnene på fem deltagere, men det kan måske skyldes, at den sjette, Jørgen Nymand, først er blevet ansat i Odense Politid den 15. august 1927 og således ikke har været med fra det egentlige starttidspunkt.

Som det også ses i bogen »Dansk Politistat« skulde Thorvald Jespersen, der i øvrigt senere blev orkesterets første egentlige formand, have været dirigent for Odense Politis Strygeorkester, men dette har jeg ikke noget personligt kendskab til, og jeg mindes heller ikke at have hørt noget om det.

Den bedste beskrivelse af orkesterets start findes dog efter min mening i en artikel i Fyens Stiftstidende i august 1977 i anledning af orkesterets 50-års jubilæum. Også i dette tilfælde er det Frederiksen, der har udtalt sig, og artiklen vises her:

*»Politiet fik sit orkester ved en fest
Begyndte for 50 år siden med seks mand*

Af J. Volmer Nielsen

Det er ingen tilfældighed, at Odense Politiorkester i dag kan holde 50 års jubilæum samtidig med, at Odense Politiforening fylder 75. Orkestret blev nemlig stiftet under festen den aften, da politiforeningen fejrede 25 års jubilæum i 1927 på Industripalæet.

I dag er der kun en i orkestret, der har været med siden starten. Det er pensioneret politiassistent og æresmedlem Niels Chr. Frederiksen, 73, blandt kollegerne bedre kendt som »Frederik« slet og ret. Han vil i dag i sin 41 år gamle uniform sammen med en repræsentant for politiforeningen gå foran orkestret på marchturen gennem byen.

Om stiftelsen for 50 år siden fortæller han:

-Til foreningens jubilæum i 1927 optrådte jeg som medlem af Odense Politis Herrekor. Vi sad og talte med daværende politimester Seldorf, og han sagde: »Det her med sang er meget godt, men

det ville nu være bedre med musik», og han opfordrede os til at danne et orkester.

- Vi satte os sammen seks mand den aften, og så var Odense Politiorkester stiftet. En af stifterne, Thorvald Jespersen, havde været musiker før, og jeg selv begyndte allerede som 10-årig at spille fløjte. De øvrige fire havde også musikalske forudsætninger, og allerede i december gav vi vores første koncert ved en kollegas 25 års jubilæum.

- Siden blev orkestret udvidet til otte mand, og efter krigen steg tallet til 25. Det holdt sig op til 1960, og i dag er der i alt 50 medlemmer med tambourkorps foruden dirigent, tambourmajor og fanebærer.

- I starten spillede vi på nogle gamle udtjente blik-instrumenter, men senere fik vi bedre grej, og for et år siden fik jeg en ny baryton. Jeg havde ellers tænkt at holde op med jubilæet, men det bliver nok til, at jeg fortsætter lidt endnu.

- Det bedste ved de mange år har været det vældig gode kammeratskab. Derfor har jeg hele tiden haft lyst og interesse for at spille. Vi har rejst meget og oplevet en masse i udlandet under vore koncerter, og især har det været morsomt at spille med politiorkestrene Oslo, Stockholm og Entschede i Holland. Sidstnævnte kommer forøvrigt herop til september.

- Politiorkestret har fra starten tilstræbt at spille i velgørende øjemed, og vi er ikke ude på en tur, uden vi giver koncert på et plejehjem, sygehus eller lignende sted. Årets største begivenhed er selvfølgelig julevelgørenhedskoncerten i december.

At Frederik er gået op i musikken med liv og sjæl gennem alle årene og stadig gør det, ses bl.a. af, at han aldrig modtager en invitation til øveaftenen tirsdag. Hvis nogen ikke ved det, lyder svaret:

- Det går ikke, for da skal jeg til musik.«

Selv om det af foranstående fremgår, hvem der var med som aktive medlemmer i starten, vil jeg

dog præcisere det nærmere. Det drejer sig om følgende:

Magnus Frederik August Nielsen, født d. 12. februar 1885

Niels Christian Frederiksen, født d. 15. november 1903

Thorvald Jeppe Jespersen, født d. 7. januar 1890

Christian Nielsen Godske, født d. 18. marts 1892

Wiggo Otto Andreas Andersen, født d. 1. januar 1891

Jørgen Nymand Jørgensen, født d. 1. november 1896

samt de efter 1931 tilkomne

Anker Højring Karlsen, født d. 25. september 1905

Niels Christian Clemens Pedersen, født d. 20. marts 1907 og

Anker Verner Schou Hansen, født d. 8. februar 1905

Orkesteret bestod så af denne bemanding op gennem trediverne, men som tidligere nævnt skete der en større tilgang til orkesteret omkring 1940, så det efter min bedømmelse kom op på 18-20 mand.

Dette medførte, at der blev dannet en bestyrelse til at varetage orkesterets og medlemmernes interesser. Der har været lidt tvivl om, hvem der blev den egentlige formand. Jeg har i den anledning drøftet spørgsmålet med den nu 88-årige pensionerede politiassistent Gunnar Kirkegård, som gennem mange år var orkesterets fanebærer, og derved har jeg kunnet fastslå, at det var Thorvald Jespersen, der blev den første formand.

Til kasserer blev valgt Bertram Bruhn, og i ham fik orkesteret en særdeles interesseret og initiativrig mand. Han var født ved Tønder den 9. februar 1911. Han kom i købmandslære i Jels, hvor han senere sammen med sin hustru Christine

(Stinne), som han blev gift med i 1935, drev en selvstændig købmandsforretning, indtil han den 1. maj 1940 blev ansat i rigspolitiet og stationeret i Odense.

Orkesterets næste formand blev Jens Helbak, der er født den 31. december 1911. Han blev ansat ved Københavns Politi den 1. oktober 1933, og efter at have gennemgået et kriminalkursus blev han ansat som kriminalbetjent i Odense den 1. august 1939. Han blev medlem af Odense Politiorkester i 1944, og i 1947 blev han orkesterets formand.

Helbak var formand til 1953, hvorefter jeg overtog hvervet, og jeg var så formand, indtil jeg den 1. april 1957 flyttede til politiet i Dalum og dermed ønskede at blive fritaget for posten.

Jens Helbak overtog så igen formandsposten og fortsatte dermed til generalforsamlingen i marts 1959, hvor han på grund af sit arbejde i byrådet ikke ønskede at fortsætte som formand.

Den daværende næstformand, Kristian Richardt Jespersen, i almindelighed kaldet Plys, blev derefter formand. Han var formand til generalforsamlingen i marts 1963, hvor han selv ønskede at holde op, og han havde da siddet 16 år i bestyrelsen. Han fyldte i øvrigt 50 år den 2. september samme år.

Formand for orkesteret blev derefter overpolitibetjent Aage Wraae-Nielsen, der var født i november 1920. Han medvirkede i orkesteret på trommer, og han var kommet ind i politiet i 1943. Han blev imidlertid syg i foråret 1965 og gennemgik en stor operation på sygehuset i Odense. Nogen tid efter operationen vendte han tilbage til sit arbejde på politigården, men han var ikke rask, så han måtte igen indlægges på sygehuset, denne gang på Sct. Josephs Hospital, hvor han døde dagen før sin 45 års fødselsdag i november måned. Aage Wraae-Nielsen var tidligere samme år valgt som formand for Sammenslutningen af danske Politiorkestre efter Jens Helbak, men han nåede således ikke at virke ret længe på denne formandspost.

Odense Politiorkesters formænd:

Thorvald Jespersen	-1947
Jens Helbak	1947-1953
Aksel Jørgensen	1953-1957
Jens Helbak	1957-1959
Kristian Richardt Jespersen	1959-1963
Aage Wraae-Nielsen	1963-1965
Bent Jensen	1965-1972
Erik Lykke Pedersen	1972-1982
Kaj Bjarne Larsen	1982-1983
Erik Lykke Pedersen	1983-1984
Svend Larsen	1984-1986
Anders P. Rasmussen	1986-1992
Lars Kingo Hansen	1992-1994
Torben Winther Hansen	1994-1994
Viggo Stengel	1994-

Dirigenter

Fra orkesterets start og op igennem trediverne var der ikke nogen egentlig dirigent. Det lille ensemble, som det jo var, blev ledet af Magnus Nielsen, som spillede 1. kornet i orkesteret.

Da der så i 1940 skete en større tilgang til orkesteret, og der blev dannet en bestyrelse, blev det nødvendigt at ansætte en dirigent, og det blev så musikdirektør A. Haar, der var en rutineret orkesterleder og i øvrigt organiseret musiker. Han blev aflønnet tariffmæssigt, og han fik sat godt skik på orkesteret, som han så ledede frem til eftersommeren 1946. På det tidspunkt opstod der strid mellem orkesteret og Dansk Musikerforbund, sidstnævnte personificeret i formanden for Odense Afdelingen, musiker Aage Lund Pedersen, der tillige var landsleder på Fyn, og det medførte, at musikdirektør Haar fik forbud mod at lede orkesteret, så han måtte derfor fratræde.

Striden opstod i anledning af, at orkesteret, der den 29. august 1946 skulle spille en koncert ved politistationen i Nyborg, fik en anmodning fra

nogle soldaterforeninger, der gerne ville have orkesteret til at spille ved en mindehøjtidelighed i Nyborg samme dag. Der var i forvejen engageret civile, professionelle musikere til at spille ved højtideligheden, men soldaterforeningen ville hellere have politiorkesteret. De civile musikere fik tilbudt deres betaling uden at skulle spille, og det var de meget godt tilfredse med. Det var Aage Lund Pedersen imidlertid ikke, og derved opstod miseren.

Der blev skrevet meget i dagspressen om denne sag. Pressen stod helt på orkesterets side, hvilket der især blev givet udtryk for i en leder i Fyens Stiftstidende.

Aage Lund Pedersen havde i sine udtalelser til pressen sagt, at det var ham, der var konge på Fyn, så det var ham, der bestemte.

Denne udtalelse medførte, at tegneren Gustav Hjortlund lavede en pragtfuld tegning, der viste Aage Lund Pedersen siddende på en stortromme, der blev båret af politifolk, og den blev bragt i et satirisk årsskrift, »Cirkus Fyn«, der var et skrift i lighed med Blæksprutten og Svikmøllen.

Et Kongeligt Eventyr

Der var engang en Konge på Fyn, en mægtig Mand, der følte sig lige så stor som en Pave. Han var ikke bange for nogen, ikke engang for Politiet. Han ville blæse dem alle sammen et Stykke, og det gjorde han forresten også hver Aften hele Aaret rundt. Oven i Købet på Basun. Men så fandt Politiet på at blæse igen, ganske gratis, og så blev Kongen for alvor vred, for nu var hans Grundlov, der hed Tariffen, i alvorlig Fare.

De oprørske Musikpartisaner blev fanget, lænket med solide Paragrafjern og ført i triumf gennem Byens Gader med den digre Konge på skuldrene.

Han sad på en mægtig Tromme.

Og Alle og enhver ventede i Spænding på det Øjeblik, da både Trommeskindet og Kongens Maveskind ville revne med et Brag.

Se det, kære børn, var Historien om Kongen på Fyn. Og det var da et rigtigt Eventyr.

»Jeg er Konge paa Fyn«.

Vi stod nu i en noget vanskelig situation. Vi skulle spille de to koncerter i Nyborg, som da også blev gennemført, men vi var i gang med forberedelserne til årets julevelgørenhedskoncert, og vi havde ingen dirigent.

Formanden Thorvald Jespersen havde imidlertid tidligere spillet sammen med en overassistent, Charles Ertner Hansen, der var ansat ved Odense kommunes Socialforvaltning. Han var en god pianist og kordirigent, og han påtog sig så opgaven som dirigent for orkesteret. Han var en rolig, beskeden mand. Korrekt, men lidt forsigtig i sin fremfærd. Han havde et godt kendskab til musik og orkester, og efterhånden fik han sat god skik på orkesteret. Efter en julekoncert i december 1950 skrev Fyens Stiftstidende i en omtale af koncerten bl.a.: »Efter Politimester Martensen Larsens velkomst spillede politiorkesteret under ledelse af Ertner Hansen. Han har et fast greb om sit orkester, der efterhånden er blevet et fremragende blæseorkester. Det er alt andet end messingsuppe, politimændene serverer. Det er kultiveret musik, og når orkesteret i nogen højere grad forstår at

(Odense Orkesterforenings formand, Musiker Aage Lund Petersen, da han forbød Politiorkestret at medvirke ved en koncert i Nyborg).

følge dirigenten, rangerer orkesteret på højde med de bedste i landet.»

Arne Kjærslund

Ertner Hansen var dirigent for orkesteret indtil 1966, hvor han så blev afløst af trompetist ved 6. regiments musikkorps i Odense, Arne Kjærslund. Som den unge mand, han var, bragte han et frisk pust ind i orkesteret, der med ham som leder stadig udviklede sig til det bedre. Vi havde mange hyggelige timer med Arne Kjærslund.

Han var en udmærket dirigent og dertil

en hyggelig mand, som kunne en masse historier, og dem ville han gerne fortælle. Imidlertid døde Arne Kjærslund pludselig på tragisk vis den 8. januar 1988, hvorefter vi igen stod uden dirigent. Orkesteret havde på et tidligere tidspunkt ansat klarinettist Asger Bondo, som assisterede ved julekoncerter m.v., som vicedirigent, og han overtog så ledelsen af orkesteret indtil videre.

Peter Holling

Den 1. august 1988 blev solotrompetist ved Odense Symfoniorkester, Peter Holling, ansat som dirigent for orkesteret, og han har på fortræffelig vis bragt orkesteret frem til den position, hvor vi i dag befinder os.

Instrumenter

De første instrumenter, orkesteret benyttede, var noget »blandingsværk« og vel ikke af særlig fremragende kvalitet, men der var ikke penge til fornyelse, idet der altid var underskud i kassen.

Orkesterets indtægter bestod udelukkende af medlemskontingentet, der den gang var på kr. 2,00 om måneden for aktive medlemmer, og passive medlemmer betalte kr. 0,50 om måneden. Måske lyder beløbet ikke af meget, men månedslønnen var på det tidspunkt heller ikke så stor, så det var ret vanskeligt at forhøje kontingentet.

Det var imidlertid af stor betydning, at vi fik nogle bedre instrumenter, og da vi skulle til at forbedre orkesterets 25 års jubilæum, blev det i 1950 besluttet at anskaffe nogle nye instrumenter. Vor kasserer Bertram Bruhn sørgede for, at der i Fyns Diskontokasse blev optaget et lån på kr. 15.000, som medlemmerne så skulle afdrage med hver kr. 10,00 pr. måned. Så vidt jeg husker, var det kornetter, trompeter og basuner, der blev indkøbt. De var af mærket Quesnon og af fransk fabrikat, og de var i hvert fald bedre at spille på end de instrumenter, vi ellers havde. Det var et af orkesterets medlemmer, Frits Verner Borggren Vinther, der havde skaffet forbindelse med en forhandler, og gennem denne blev instrumenterne så købt. Vi forbigik derved vor udmærkede instrumentmager Andersen i Gravene, som vi ellers handlede med, men han tog det rimeligt pænt, selv om han måske nok var noget skuffet over, at vi var gået uden om ham.

Vinther havde i øvrigt tidligere skaffet enkelte instrumenter til orkesteret. Om de var givet som gaver, eller hvordan det i øvrigt forholdt sig, ved jeg ikke.

Det var i øvrigt også Vinther, der skaffede orkesteret en fane: Den blev givet af direktøren for Tommerup Hørfabrik, med hvem Vinther havde nogen forbindelse, da politiet var »under jorden«.

De første år, jeg var medlem af orkesteret, mar-